

»Naa, de har det vel godt?« sagde Peter Andreas henkastende og saa' op paa Røgen fra sin Cigar.

»Aa nej, det kan jeg just ikke sige. Fa'er har skrantet en Del i den sidste Tid.«

»Saa-aa.«

»Han er . . . temmelig daarlig endogsaa.«

»Naa ja, han er jo gammel snart.«

»Hvad jeg vilde sige, . . . jeg havde, forinden jeg rejste hjemmefra, en længere, fortrolig Samtale med Lægen; og jeg fik ved den bestyrket, hvad jeg iøvrigt selv straks, da jeg saa' Fa'er, havde et bestemt Indtryk af, . . . nemlig, at hans Tilstand giver Anledning til de alvorligste Bekymringer. Jeg troer, kort sagt, vi maa være forberedte paa, at Fa'er inden ret lang Tid gaar bort.«

Per, som følte Broderens Øjne hvile paa hans Ansigt, fortrak ikke en Mine. Dog svarede han ikke paa en Bemærkning, Eberhardt lidt efter lod falde om, at han — Peter Andreas — vel intet havde anet om Faderens Sygdom. Han var ikke saa sikker paa sig selv, at han turde tale.

Og paany forundrede han sig over, at denne Efterretning overhovedet kunde gøre noget Indtryk paa ham. Hans Fader? Hans saakaldte Fader? Levende eller død . . . hvad angik den gamle Mand ham?

Det var i Virkeligheden heller ikke Sorg, han følte ved Budskabet; ikke en Gang Vemod, mindst